Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste Maj 1895. 44de Aargang.

Fremtidige Muligheder.

Et af de første Mirakler som der omtales at Frelseren udførte var, at han ved Bryllupper i Cana i Galilæa forvandlede Vand til Vin. Det var et overordentligt Mirakel at forvandle Vand til Vin. Det siges, at der var seks Vandkar af Sten, hvilke Tjenerne paa Jesu Befaling fyldte med Vand, og da de øsede ud af Indholdet af disse var det anerkjendt at være god Vin.

Ved en anden Lejlighed fandt Frelseren det nødvendigt at bespise en Mængde Folk, som vare hungrige, og som havde fulgt ham. Han bød dem at sætte sig ned, og efter at have velsignet de fem Brød og de to Fiske, hvilket var al den Føde som fandtes i hans Nærhed, gav han det til sine Disciple for at uddele til Mængden. Der staar i Beretningen herom, at Antallet af dem, som bleve bespiste, var fem Tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn, hvilke alle aade og bleve mætte; og efter at Maaltidet var tilendebragt, blev der af Levningerne samlet tolv Kurve fulde. (Matt. 14, 15—21.)

Atter en Gang blev en Mængde Folk, som havde været med Frelseren, og i tre Dage ikke haft noget at æde, bespiste af ham med syv Brød og nogle faa smaa Fiske, efter at han havde velsignet disse Fødemidler; og alle disse Folk bleve ogsaa mættede, og det som blev tilovers fyldte syv Kurve. Ved denne Lejlighed var der fire Tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn. (Matt. 15, 32—38.)

Det berettes i Mormons Bog, at Frelseren ved et andet Tilfælde „brød Brød igjen, velsignede det og gav Disciplene at æde. Og da de havde ædt, bød han dem, at de skulde bryde Brød og give det til Mængden. Og da de havde givet Mængden, gav han dem ogsaa Vin at drikke og bød dem, at de skulde give Mængden. Og hverken Brød eller Vin var bleven bragt af Disciplene ejheller af Mængden; men han gav dem visselig Brød at æde og ligeledes Vin at drikke." (3 Nephi 20, 3—7.)

Det fremgaar af disse omtalte Tilfælde i det nye Testamente og i Mor-

mons Bog, at Frelseren besad Kraft til at samle fra Elementerne baade Brød og Vin, som var egnet til at ernære det menneskelige Legeme. Dette blev naturligvis udført gjennem hans store Tro og den Kraft, som han var begavet med. Men det var uden Tvivl gjort formedelst Kundskab om de Love der styrer og regjerer Elementerne. Dette kaldes mirakuløse Kræfter fordi Mennesket er ubekjendt med de Love hvorved det tilvejebringes. Hvis Menneskene vare tilstrækkelig bekjendte med Materiens Love, saa at de kunne forstaa hvorledes denne Kraft virker, da vilde det ikke forekomme dem mirakuløst, men det vilde synes at være simpelt og ligefrem, som ethvert sandt Princip er, naar det er rigtigt forstaaet.

Der udføres mange Ting af Menneskene i denne Tid, hvilke for et Aarhundrede tilbage vilde have været betragtede som mirakuløse. Havde en Mand, der var fuldkommen bekjendt med de Naturlove, hvilke nu mange Videnskabsmænd ere fortrolige med, levet paa den Tid, og skulde have udført Ting, som vi nu se hver Dag, da vilde han have været anset som En, der besad mirakuløse Kræfter. Folk vilde maaske have haft forskjellige Meninger angaaende Aarsagen til disse Kræfter, men ikke desto mindre vilde de været betragtede som mirakuløse.

Der findes knapt Noget, som mere bekræfter Menneskets guddommelige Oprindelse, end den vidunderlige Fremgang der er gjort paa Opfindelsernes Omraade, ved at Folk have faaet et Begreb om de Love, der styre Elementerne, og som eksistere i Naturen. Menneskene i vor Tid udøve en Kraft og tilvejebringe Resultater, hvilke for et Hundrede eller nogle Hundrede Aar tilbage vilde have været anset for umuligt at kunne udføres gjennem nogen anden end en guddommelig Kraft, og dog ere Menneskene i denne Slægt velbekjendte dermed. Fremstillinger af dette ses alle Vegne. Elektricitetens Vidundere, som nu udvises formedelst Menneskets Medvirken, vilde i de forrige Generationer være blevne tilegnede enten en guddommelig eller en satanisk Magt. Vi have i vore Dage Fonografen, ved hvilket Middel, ikke alene vort Sprog, Musik og andre Lyde kunde opbevares, men endog de forskjellige Toner af den menneskelige Stemme kunne tydelig høres og gjenkjendes, selv om de, der ytrede dem have været døde i flere Aar. Ikke alene kunne berømte Sangeres og Sangerinders Sange paa denne Maade opbevares, men de, som lytte dertil, kunne høre selve Stemmen, som, hvis de have hørt den før, tydelig kunne gjenkjende. Taler der ere holdte for flere Aar tilbage kunne, ved Hjælp af dette forunderlige Instrument, nøjagtig gjengives, som de vare afholdte. Paa samme Maade kan Musik høres, der er udført for lang Tid tilbage og maaske i et fjerntliggende Land.

Men dette er kun een Opfindelse. Hvor forunderligt at tænke sig, og hvor utroligt vilde det ikke været anset i de svundne Tidsaldre at en Nyhed kunne øjeblikkelig sendes fra Land til Land, ja endog selv under det store Ocean.

Alt dette udføres ved Hjælp af den forøgede Kundskab om de Love, der styrer Materien og kontrollerer Elementerne. Og eftersom Menneskene tiltage i Kundskab om disse Love, ville de komme mere og mere i Besiddelse af guddommelig Kraft. Med den Erfaring som Menneskene nu have i at frembringe disse skjulte Kræfter, er det for Meget at forvente, at Mennesket, hvis det holder Guds Bud, vil gaa fremad

indtil det endog vil komme i Besiddelse af den Kraft, som Frelseren udøvede i de omtalte Tilfælde?

Der siges, at en fransk Kemiker ved Navn Berthelot allerede skal have sagt, at en stor Del af vore fornemste Fødemidler, som vi nu erholde ved Naturens Frembringelser, kunne blive direkte tilvirkede fra deres oprindelige Elementer. Dette paastaar han, vil tilvejebringes formedelst Fremgangen af den synthetiske Kemi. Han siger, at Brød, Kjød og Mælk, eller Lignende, ville kunne tilberedes paa en kunstig Maade i Kemikerens Laboratorium.

Nu, dette synes utroligt for almindelig Dødelige. Men naar han taler derom, siger han: „Jeg ikke alene tror dette, men det er umuligt for mig at betvivle det. Retningen af vor nærværende Fremgang henviser til en Vej som er let at skjelne, og som ikke kan andet end føre os mod eet Maal.“ Han slutter med at sige: „Hvis man foretrækker at basere Drømme og profetiske Forestillinger paa de nærværende Kjendsgjerninger, da kan man drømme om saa store Forandringer i de nærværende Forhold i det menneskelige Liv, at det overgaar de Fatteevner vi nu ere i Besiddelse af.“

Det er naturligvis vanskeligt for den menneskelige Forstand at omfatte de Forandringer som muligen vil finde Sted; men med den store Fremgang for Øje, som er bleven gjort i de forløbne treds eller halvfjerds Aar, vilde det ikke være Visdom for Nogen at bestemme en Grænse for det, som er muligt; thi det Umulige har saa ofte været overvundet i den senere Tid, at Intet uden Aabenbaring fra Herren kan gjøre En i Stand til at forudsige hvad der skal ske og hvad der ikke skal ske i Fremtiden.

De store Forbedringer, som ere udførte i den sidste Tid, ere til de Sidste-Dages Hellige, fremfor alle andre Folk, af særdeles Interesse. De Hellige forvente at leve for evigt, at tiltage i Kundskab og Magt indtil de opnaa den Fuldkommenhed som Jesus Kristus besad. Han har ikke begrænset den Fremgang som nogen Mand gjør, der vil holde Guds Bud. For nærværende Tid kunne vi blot have et indskrænket Begreb om det tilkommende Liv. Vi have Aarsag til at antage, at det udødelige Legemes Underhold ikke vilde foraarsage den Byrde og Besvær som fremkommer for at ernære det jordiske Legeme. Det er ved at vise Lydighed mod Loven, at Udødelighed tilvejebringes; thi Herren har sagt: „At det, der regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret ved Lov, og fuldkomment og helliggjort ved samme.“ (Pagtens Bog 7, 8.) Love ere givne, men med enhver Lov følger der visse „Grænser og Betingelser.“ De, som opfylde disse Betingelser ere helliggjorte og bevarede. Det vil blive gjennem Opfattelsen af og Lydighed til visse Love, at Udødelighed vil blive bevaret og opretholdt. Det udødelige Legeme vil, uden Tvivl, erholde sin Næring fra Elementerne, paa samme Maade som det dødelige Legeme gjør; og disse Elementer vilde blive givne til det udødelige Menneskes Gavn og Nytte gjennem den Kundskab som det besidder; paa samme Maade som det dødelige Legeme modtager sin Fordel gjennem den Kundskab som jordiske Mennesker besidde; med Hensyn til de jordiske Elementer, hvilke de have Adgang til, og som de kontrollere.

Konferencen i Aarhus

Lørdagen den 13de og Søndagen den 14de April 1895.

Følgende Missionærer vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident Theodor Petersen, H. A. Thomsen, W. Sørensen, Joseph P. Andersen, Hans Andersen, W. Buckholt, W. J. Sørensen, A. P. Fillerup, P. C. Jensen, N. A. Nielsen, Michael Sørensen, L. C. Larsen, Andrew Eskildsen, A. N. Kongstrup, H. S. Rasmussen og P. C. Rasmussen.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8, og aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 132.

Bøn af Ældste P. C. Rasmussen, hvorefter Salmen Nr. 253 blev afsungen.

Præsident Theodor Petersen fremstod og bød alle hjertelig Velkommen og sagde, at det var en stor Velsignelse for Alle at mødes sammen under saa gunstige Omstændigheder. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Grensforstanderne afgave Rapporter fra deres respektive Grene, som følger: Michael Sørensen fra Odense, W. Buckholt fra Esbjerg, A. P. Fillerup fra Horsens, L. C. Larsen fra Randers, H. S. Rasmussen fra Grenaa og T. Petersen fra Aarhus.

Det fremgik af disse Rapporter at Udsigterne for Evangeliets Fremgang i Fremtiden ere lyse og at de Hellige ere enige og kjærlige overfor hverandre; en Sløvheds Aand eksisterer paa nogle Steder, men overhovedet vare de Fleste nidkjære til at tjene Herren. Præsident P. Sundwall talte om Evangeliets Fremgang i Aalborg og paa andre Steder og udtrykte sin Glæde derover samt sin Tilfredshed ved de afgivne Rapporter. Mødet der var vel besøgt, sluttedes med Sang.

Taksigelse af Ældste J. P. Andersen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med at synge Salmen Nr. 249. Bøn af Ældste W. J. Sørensen. Salmen Nr. 136 blev afsungen.

Præsident Theodor Petersen fremstod og sagde, at han havde besøgt hele Konferencen og fundet at Tilstanden blandt de Hellige var i det Hele taget god og at Udsigterne for Evangeliets Fremgang var meget tilfredsstillende. Han afgav derefter en samlet Rapport over hele Konferencen, som følger: Den har 6 Grene i hvilke 17 Missionærer have virket i den forløbne Vinter.

Det lokale Præstedømme tæller 22 Ældster, 8 Præster, 15 Lærere og 10 Diakoner. Medlemmernes Antal er 254. Total lokale Præstedømme og Medlemmer 319.

Siden sidste Konference ere 21 Personer blevne døbte, 2 udelukkede, 1 emigreret og 1 død. 98 Individer betale Tiende, 10 Børn ere blevne velsignede og „Skandinaviens Stjerne" har 193 Abonnenter.

2,390 Huse ere blevne besøgte, 1,959 evangeliske Samtaler afholdte, 2,052 Skrifter bortgivne og 68 Bøger solgte 412 Forsamlinger ere blevne afholdte.

Ældste H. A. Thomsen talte om, at et af Tegnene for Kristi anden Tilkommelse var, at Kristi Evangelium atter skulde gjengives til Jorden i de sidste Dage. Ældste N. A. Nielsen ud-

talte sin Glæde over at være tilstede med de Hellige i Konferencen for at erholde Kundskab og Belærelse om de Ting, som høre Guds Rige til.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 176 afsungen.

Ældsterne J. P. Andersen og A. Eskildsen bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og gave de Hellige gode og opmuntrende Ord, at de skulde gaa fremad og holde Herrens Bud og Love og ikke blive staaende stille.

Ældste A. A. Fillerup talte om Barnedaaben, som den praktiseres i den danske Statskirke og oplæste en kongelig Anordning af 10de Januar 1895 desangaaende. I denne fremsættes der, blandt flere Punkter, at Barnet, der skal døbes, skal overøses med Vand tre Gange. Han læste derefter i Mormons Bog, hvor der staar at denne Slags Daab er gudsbespottelig. Tilsidst omtalte han den rette Daabsmaade der er anerkjendt af Gud.

Mødet sluttedes med at synge Salmen Nr. 158.

Taksigelse af Ældste W. Sørensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Sangen „Hist fra Himlens Trone;" Bøn af Ældste W. Buckholt, hvorefter Salmen Nr. 14 blev afsungen. Nadveren blev administreret, og medens den uddeltes til Menigheden blev Salmen Nr. 260 afsungen.

Ældste P. C. Rasmussen forklarede hvorfor Missionærerne ere udsendte til disse Lande, og talte om Herrens Hensigt med at sætte Menneskene her paa Jorden; ligeledes hentydede han til de Gaver og Kræfter som følge Evangeliet.

Præsident P. Sundwall fremstod og talte om den rette Myndighed, hvilken er nødvendig til at forvalte i Herrens Tjeneste. Da alle andre Religionspartier forkaste Aabenbaring fra Herren, saa kunne de umulig være i Besiddelse af guddommelig Myndighed. Han sagde, at Ingen kan tjene Herren paa den rette Maade og paa samme Tid tilsidesætte hans Anordninger. Beviste derefter, at de Sidste-Dages Helliges Lære er Sandhed og i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Derpaa foreslog han Kirkens Autoriterer til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner i den samme Orden som de bleve foreslaaede i den sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Ligeledes foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner de missionærende Ældster i Aarhus Konference, og de beskikkedes til deres forskjellige Arbejdsmarker som følger:

Theodor Petersen som Præsident over Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren, med H. A. Thomsen, William Sørensen, Joseph P. Andersen og Hans Andersen som Medhjælpere.

Louis C. Larsen som Forstander for Randers Gren, med W. J. Sørensen som Medhjælper.

Michael Sørensen som Forstander for Odense Gren, med P. C. Jensen som Medhjælper.

A. P. Fillerup som Forstander for Horsens Gren, med Andrew Eskildsen og N. A. Nielsen som Medhjælpere.

H. S. Rasmussen som Forstander for Grenaa Gren, med P. C. Rasmussen som Medhjælper.

William Buckholt som Forstander for Esbjerg Gren.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 268.

Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 7. Bøn af Ældste Hans Andersen, hvorpaa Sangen „Et kjærligt Hjem" blev afsungen.

Ældste Michael Sørensen talte om det store Ansvar der paahviler de Sidste-Dages Hellige ved at leve deres Religion.

Præsident Theodor Petersen talte om Menneskenes Forudtilværelse, om Kristi Mission og Evangeliets Gjenbringelse i vor Tid.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 201 afsungen.

Præsident P. Sundwall følte sig glad over den gode Tid som var tilbragt i Konferencen. Han talte over Dan. 2 Kap. og om Jesu Kristi Kirkes Oprettelse i de sidste Dage. Formanede de Tilstedeværende til at tjene Herren og bad de Hellige at staa trofaste og urokkelige i Evangeliet.

Præsident T. Petersen erklærede Konferencen for hævet til ubestemt Tid og takkede Alle, som paa en eller anden Maade havde bidraget til at gjøre denne Fest behagelig.

Til Slutning blev Salmen Nr. 273 afsungen.

Taksigelse af Ældste P. Sundwall.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Formiddag Kl. 10, hvor alle Missionærerne og Mange af det lokale Præstedømme vare tilstede.

S. P. Christensen,
Skriver.

I Göteborgs Konference.

Ældste A. J. Høglund, Præsident over Göteborg Konference, skriver under 18de April 1895 Følgende om sin Rejse i Konferencens forskjellige Grene:

Efter at jeg er hjemkommen fra min Rejse vil jeg meddele „Stjernens" mange Læsere lidt desangaaede, hvilket jeg haaber vil være af Interesse. I Følge Bestemmelsen forlod jeg Göteborg den 15de Januar for at besøge Sköfde Gren, og traf samme Aften dens Forstander, Ældste C. Lindell, i Brevik, hvor vi forbleve sammen i 6 Dage og afholdt 7 velbesøgte Møder. For tredive Aar siden var denne Egn besøgt af vore Missionærer, og de havde paa den Tid ganske stor Fremgang, eftersom Mange forenede sig med vor Kirke. Men Forfølgelsen mod vort Folk var meget stor, og de forlode dette Sted. Mange rejste til Zion og nogle bosatte sig paa andre, mere fredelige Steder her i Landet, medens en Del bleve overvundne af Modstanderen. Saaledes ophørte det gode Arbejde og denne Gren blev forenet med Trollhättans Gren. Men ved Efteraarskonferencemødet i Göteborg i Aaret 1893 blev Sköfde Gren organiseret med Ældste J. E. Mattson som Forstander, og siden den Tid har Værket gjort en jævn Fremgang. Sytten vare blevne døbte i Brevik, da jeg var der, og jeg har faaet Underretning om, at nogle flere Personer ere tillagte Kirken siden den Tid, og at Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere meget gode i disse Egne.

I Følge min Tro, er der Mange deromkring, som ere af Israel. Historien om Folkevandringen beretter os at disse Indvandrere, af israelitisk Herkomst, bosatte sig omkring Indsøerne Vänern og Vättern.

Fra Brevik rejste vi til Kyrkofalla, hvor Evangeliet i sin Tid har haft stor Fremgang, men ogsaa paa dette Sted mødtes det med stor Forfølgelse. En Familje lever her, som har tilhørt Kirken i 30 Aar, og som har altid været og endnu er villig til at hjælpe til at fremme Herrens Værk paa Jorden. Vi afholdt dersteds et talrigt besøgt Møde. En god Aand var tilstede iblandt os, og Mange vare tilstede, som erkjendte Sandheden af vort Vidnesbyrd.

Derefter rejste vi til Kinnekulle hvor vi afholdt 4 Forsamlinger. Præsten dersteds, som havde besøgt et foregaaende Møde, holdt af Broder Lindell, gjorde Modstand mod vore Lærdomme og truede Folket med Bøder, om de vovede at aabne deres Døre for Mormonerne. Folket blev derfor betagen af Frygt; men Udholdenheden sejrer, og saaledes var det med os. Vi fik Værelser at holde Forsamlinger i, og ved Slutningen af en af disse oplæste jeg en kongelig Forordning om fri Religionsudøvelse, som viste, at vi have Ret til at prædike, samt at hvem, som ønskede det, havde Ret til at give Rum for os. Dette satte Mod i Folket, og vi bleve indbudte til at komme og holde Møder paa flere Steder; men da vi forud havde gjort Bestemmelse om at prædike paa andre Steder, kunne vi ikke denne Gang imødekomme Folkets Ønsker; men vi ere indbudne til at faa komme fremdeles.

Fra Kinnekulle rejste vi til Tideholm; dette er en ganske stor Fabriksby. Vi havde faaet Løfte om at benytte Goodtemplarnes Lokale om Søndagen; men ved vor Ankomst fandt vi, at det var udlejet for andre Øjemed, og et andet Lokale der rummede 200 Personer, var lejet os i Stedet, til vor Afbenyttelse.

Vi holdt der tre Forsamlinger om Søndagen. Lokalet var alligevel for lille, da det ikke kunde rumme dem, som vare komne for at høre os, og ved sidste Møde maatte Halvdelen af Folket, som mødte frem, af den Aarsag vende tilbage efter at Lokalet var fuldt. Mange ønskede at vi skulde forblive længere og fortsætte med vore Møder, men Tiden tillod det ikke.

Den 28de Januar skiltes jeg fra Broder Lindell og rejste til Hjo. Ved Hästholmen mødte jeg Broder Nielson, som forestaar Jönköping Gren, og han havde bestemt Forsamling allerede samme Aften i Broder Pihls Hus, og vi havde der et godt besøgt Møde. De følgende to Aftener prædikede vi paa andre Steder.

Den 31te rejste vi til Vadstena, og vi underrettedes af vore Søskende om, at Folket i Nærheden af Byen ønskede at høre en Mormonprædiken. Stedet besøgtes, og vi fik bestemt et Møde samme Aften. Vi aflagde her et godt Vidnesbyrd om Evangeliet, og efter Mødets Slutning havde vi en Samtale med Nogle af dem, som bleve tilbage, til Kl. 12 om Natten, og da vi skiltes fra dem bøde de os velkomne tilbage.

Den 1ste Februar forlod jeg Broder Nielson og fortsatte min Vej til Motala. Jeg blev her vel modtaget af vor Ven G. A. Anderson med Familje. Jeg havde her, fra mit foregaaende Besøg, mange Venner, som ventede min Ankomst, og jeg besøgte dem saa vidt som Tiden tillod det, samt afholdte 5 Forsamlinger. Flere Møder, som bleve bestemte, maatte indstilles paa Grund af den store Snestorm, som indtraf i den første Uge i Februar; thi det blev da næsten umuligt for noget Menneske, at komme ud af Huset, i Særdeleshed om Aftenen.

Jeg rejste fra Motala den 14de Februar og da jeg nu var nær ved Örebro saa kunde jeg ikke modstaa

Ønsket om at besøge denne By, hvor jeg havde min første Arbejdsmark i Missionen. De Hellige have endnu det samme Forsamlingslokale, som da jeg for 21 Aar siden var der, og jeg mødte mange blandt dem, som jeg endnu kjendte fra min første Missionstid. Mange Begivenheder fra de svundne Dage kom her i min Hukommelse, og jeg fandt at Gud havde været naadig og god mod dem af hans Børn, som havde sat sin Lid til ham.

Fra den 16de Februar til den 6te Marts arbejdede jeg sammen med Broder J. A. Carlson, Forstander for Vingåker Gren. Vi besøgte Vingåker, Österåker og Julita Sogne og afholdt i dette Tidsrum 21 Forsamlinger, som vare vel besøgte af baade Hellige og Fremmede. I Norrköping holdt vi den 10de Marts 2 Forsamlinger i de Helliges Lokale, og fra den 11te til den 19de Marts var jeg, i Forening med Broder C. P. Anderson, i Vesterviks Gren, og vi holdt der 8 Møder. Atter igjen talte vi til godt besøgte Møder i Norrköping, Søndagen den 24de Marts og paa Marie Bebudelses Dag. Den27de rejste jeg tilbage tilMotala og holdt 4 Forsamlinger i Nærheden af Værkstedet; fortsatte derefter, den 5te April til Jönköping, hvor 3 Møder bleve afholdte. Efter at have været borte fra Göteborg i 12 Uger, og i dette Tidsrum afholdt 66 Forsamlinger, kom jeg tilbage den 9de April og blev venlig modtaget af de Hellige, som i min Fraværelse under Broder John H. Petersens dygtige Ledelse befandt sig vel og tilfredse.

Af det foregaaende kan ses, at min Tid har været meget optaget gjennem Vinterens Løb, og jeg kan sige, at dette har været den lykkeligste Del af min Missionstid. Jeg har fundet alle Missionærerne flittigt sysselsatte med at udsaa Livets Ord, og de Hellige i Almindelighed ere villige til at hjælpe Brødrene i dette Arbejde, og jeg har fornummet at Himmelens og Jordens Velsignelser følge Alle, som ere besjælede af dette Ønske, at gjøre godt. Jeg har søgt at belære de Hellige om deres Pligter mod Gud og om Nødvendigheden af at gjøre hans Vilje og at søge Guds Rige og hans Retfærdighed paa det at alt Andet maa kunne tillægges dem, og at det kun er paa denne Maade vi kunne erholde en aandelig og timelig Frelse.

Tankesprog. Hyklere ere aldrig saa heldige i fuldstændig at bedrage Andre som de ere sig selv.

— Ligemeget enten han har gjennemgaaet en Højskole eller ikke, den Mand, som kan forholde sig blid og rolig i Modgangens Stund, er een der besidder stor Magt.

— Høflighed er ligefrem at være i Besiddelse af Evne og Vilje til at behage.

— Megen af den Barmhjertighed der begynder hjemme er for svag til at gaa ud af Døren.

— Ingen er saa tilfreds som den, der altid er tilfreds med sig selv.

— Der er intet Hjem uden hos dem, vi elske.

— Lad Dit Hjerte lede Dig overalt, hvor dit Hoved ikke ved Vejen.

Den 1ste Maj 1895.

Flid og Udholdenhed.

Intet er sundere end stadig og virksom Beskjæftigelse, baade med Hensyn til det Timelige saavel som det Aandelige. Jo mere den menneskelige Organisme udvikles og dens Lemmer vænnes til at udføre fysisk Arbejde desto mere bøjelige og villige synes de at være; Fordøjelsesorganerne saavel som de andre Legemsdele fungere i Harmoni med Lemmerne, og den hele Mekanisme befinder sig i en sund Tilstand. Der er naturligvis Undtagelser, hvor dette ikke altid er Tilfældet; naar Arbejdet synes at være besværligt og Sundheden ikke er saa god, som man kunne ønske at den skulde være, men der er i de fleste Tilfælde gyldige Grunde herfor. Overanstrængelse, eller som vi kunde kalde det, Overtrædelse af Naturens Love er en af Hovedaarsagerne. Naar en Person paatager sig, i sin Iver eller Ærgjærrighed at udføre to Dages Arbejde paa een Dag, naar han ved Ustadighed eller Forsømmelse forspilder visse af hans bestemte Arbejdstimer, og saa for at kunne være i Stand til at gjøre Fyldest for det forlangte Dagværk, søger ved fordoblet Anstrængelse at indhente den forspildte Tid, da overtræder han disse Love. Dernæst er et Menneskes Sundhedstilstand i høj Grad afhængig af en naturlig Levemaade i Diæt, Adspredelse og i Hvile. Dog er Overanstrængelse ikke nær saa skadelig for Menneskets Velbefindende som Ørkesløshed og Dovenskab. Vistnok kan den i Længden underkue Legemet og forhindre dets Trivsel, men den underkuer sjælden Aanden. Det fysiske og det aandelige Arbejde er i høj Grad afhængig af hverandre, og jo mere de gaa tilsammen desto bedre blive Resultaterne.

Flid og Udholdenhed ere ene og alene i Stand til at tilvejebringe frugtbringende Resultater. Skriften siger: „Dovenskab nedsænker i en dyb Søvn, og en efterladen Sjæl skal hungre." (Ordsp. 19, 15.) Sandheden af dette Skriftsted vises tydelig over alt i Verden, og denne omtalte Last er for en stor Del Skylden til megen af den forhaandenværende Nød og Elendighed som eksisterer i den.

Flid og Stræbsomhed forenet med Gudsfrygt bringer baade timelige og aandlige Velsignelser. Poeten siger:

„Arbejdsomhed, Orden med Gudsfrygt i Pagt
Skjænker den Ringeste Velværd og Agt."

Det beror ikke altid paa den store Mængde Arbejde, som frembringes, men paa hvor godt det er udført. En Ting som er værd at gjøre, er værd at gjøre vel — med Flid og Forsigtighed — hvadenten det saa er timeligt eller aandeligt Arbejde. Mange ere af den Formening at Intet kan kaldes for virkeligt Arbejde uden det er forbunden med legemlig Virksomhed, men dette er en Fejltagelse. Der findes dem, som ved at fremme aandelig Oplysning blandt deres Medmennesker have et paa sin Maade, lige saa anstrængende Arbejde, som det de have der stræbe fremad i det timelige. Enhver god Bog, enhver sand Tale eller ædel Frem-

bringelse paa Oplysningens og Dannelsens Omraade tjener og virker til Menneskeslægtens Fremadskriden.

Det aandelige Arbejde, som er paalagt Missionærerne nemlig, at prædike Jesu Kristi Evangelium til Jordens Nationer kan ikke skjænkes formegen Opmærksomhed. Det fordrer at vi skulle opbyde alle vore Evner og Talenter hvis det skal blive udført paa en for Gud behagelig og antagelig Maade.

Maatte derfor enhver Sidste-Dages Hellig, som Herren i sin Naade har oplyst med Sandhedens Lys, med Flid og Udholdenhed søge at vedblive i gode Gjerninger, for at opfylde sit Skabelses Maal her i denne Prøvestand; og maatte Missionærerne, der skulde staa som Verdens Lys, gaa fremad i Forening med fornyet Kraft og Iver for at rulle Herrens Værk frem over Jorden, er vort oprigtige Ønske. — J.

Ankomst af Missionærer.

Ældste E. A. Olsen fra Ogden, Utah, ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 22de April.

Vi ønske Broder Olsen hjertelig velkommen.

Afløsning.

Følgende Brødre løses, efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde, fra at arbejde som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste C. J. Christensen fra at præsidere over Kjøbenhavn Konference;

Ældsterne Ole Olsen og Christen Petersen fra at arbejde i Kjøbenhavn Konference.

Ældste Niels Sandberg fra at arbejde i Skåne Konference;

Ældste Karl P. Anderson fra at arbejde i Göteborg Konference;

Ældste H. P. Hansen fra at præsidere over Aalborg Konference.

Vi ønske dem Alle en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Ældste Sven Svenson beskikkes til foreløbig at arbejde paa Missionskontoret.

Ældste E. A. Olsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.
(Oversat af C. C. A. Christensen).

Sandelig siger jeg dig, dette Riges Nøgler skulle aldrig vorde dig fratagne medens du er i Verden, ejheller i den tilkommende Verden; desuagtet skulle Ordene (Oraklerne eller Herrens Ord) formedelst dig gives til en Anden, ja selv til Kirken.

(Herrens Ord til Joseph Smith, Pagtens Bog 85, 2.)

Indledning.

Det er en velbekjendt Sag, at mange oprigtige Mennesker, i de Forenede Stater, saavel som i andre Lande, undertiden blive vildledte af de Paastande om Autoritet, som gjøres af den saakaldte „Omorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige," der ogsaa er kjendt under Navn af „Josephit-Kirken," og af den Grund udkommer dette Skrift. Mit Ønske er at det maa blive et Middel til at oplyse dem, der ikke ere fuldkommen bekjendte med den Orden som eksisterer i Guds Præstedømme, eller med visse Kjendsgjerninger som staa i nøje Forbindelse med Kirkens Historie. Dette har ledet mig i mit næværende Foretagende; men endskjøndt der ere historiske Kjendsgjerninger nok og i Overflødighed til at tilintetgjøre ethvert Krav, „som Josephit-Kirken" maatte fremsætte, saa er det dog temmelig vanskeligt for vore Ældster at samle Saadanne, da de findes adspredte i Kirkens mange forskjellige Skrifter og Bøger, og i nogle Tilfælde er det endog vanskeligt at faa Anledning til at undersøge eller læse dem. Forfatteren tror derfor ved Udgivelsen af dette Skrift at gjøre Saadanne af Kirkens Ældster en Tjeneste der, i Fremtiden, maatte findes ude i Verden som Missionærer, og især paa Steder, hvor de finde „Josephiterne" at have faaet Indpas for deres Paastande om retmæssig Myndighed i Kirken.

Jeg har søgt at være saa liberal som muligt, og derfor med Vilje undgaaet at drøfte tekniske Tvistigheder med vore Modstandere, da saadanne kun ville forøge Striden uden at gavne selve Sagen ved at kaste mere Lys paa samme, men snarere vilde trætte Læseren; ejheller tro vi at det behøves for at Spørgsmaalet vil blive afgjort til vor Fordel, at vi nedlade os til at imødegaa enhver Fejltagelse eller urigtig Fremstilling, som „Josephiterne" maatte fremkomme med, enten som Historie eller Bevis; thi dersom vi skulde prøve paa det, saa vilde vi vist aldrig blive færdige.

Da en Gang en Sagfører af Dommeren blev spurgt hvorfor hans Klient ikke burde straffes for Foragt mod Retten, og blev opfordret til at fremsætte sine Grunde eller Undskyldninger for Klientens Fraværelse, svarede han: „Højstærede Hr. Dommer, for det Første saa er min Klient død, og for det Andet" — — „De behøver ikke at fremsætte andre eller flere Grunde," afbrød Dommeren ham, „naar Manden er død saa er det

nok — Sagen ophæves." Saaledes er det ogsaa med det her omhandlede Emne; der ere visse vigtige Kjendsgjerninger i Kirkens Historie og et eller to Principer, som staa i den nøjeste Forbindelse med Præstedømmets Orden, som, naar de fremstilles i sit rette Lys, tilintetgjør ethvert Krav som „Josephiterne" maatte fremkomme med, og gjør det aldeles overflødigt at indlade sig paa at imødegaa alle deres Spidsfindigheder.

Forfatteren føler det at være hans Pligt at erkjende med dybeste Taknemmelighed den Bistand, som han har modtaget af mange ledende Brødre. Nogle have ladet os benytte private Bøger og Papirer, og Andre have ladet os benytte deres Manuskript, saa vel som givet os værdifulde Henvisninger, men da de Brødre, som saaledes have ydet os Bistand, ere for mange til her, enkeltvis at blive navngivne, og vi føle os lige takskyldige til dem Alle, saa nødes vi til at bringe dem vor Tak under Et, og vi haabe, at Bevidstheden, om at have ydet et Værk som dette deres Bistand, vil være dem nok, da det er beregnet paa at oplyse mange oprigtige Mennesker angaaende en saare vigtig Sag.

Udgiveren.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Lørdagen den 20de og Søndagen den 21de April 1895.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8½ i Forsamlingslokalet Krystalgade Nr. 24. Følgende Missionærer fra Utah vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident C. J. Christensen, John A. Olsen, Erik Christensen, C. G. Christiansen, Ole Olsen, James Larsen (Holbæk), James Larsen (Hillerød), L. P. Christiansen, J. F. Petersen, R. Rasmussen, Peter Jensen, N. P. Nielsen, Lewis Madsen, Christen Petersen, William Georgeson, A. J. Hansen, B. M. Ravsten, Martin Olson, John H. Peterson, Andrew Kongstrup, Jacob Larsen og Niels Mattson.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4. Bøn af Konferencepræsident C. J. Christensen, hvorefter Salmen Nr. 139 blev afsungen.

Ældste Jakob Jensen blev indsat som Konferencens Skriver. Præsident C. J. Christensen bød de Forsamlede velkommen, og Missionærerne afgave nu Rapporter over Tilstanden i de forskjellige Grene. Det oplystes af disse Rapporter, at Evangeliet havde god Fremgang i Konferencen, og at mange af de Fordomme, som hidtil have gjort sig gjældende overfor de Sidste-Dages Hellige, vare blevne udryddede, Missionærerne, som talte, fremhævede alle, at de aldrig havde følt sig saa glade og lykkelige i noget Arbejde, som ved at belære Menneskene om Jesu Christi sande Evangelium.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 173.

Taksigelse af Ældste John A. Olsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 138. Bøn af Ældste Erik Christensen. Derefter blev Salmen Nr. 140 afsungen.

Ældsterne P. Jensen, James Larsen (Hillerød), R. Rasmussen og James Larsen (Holbæk), bare kraftige Vidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lære. De omtalte mange interessante Ting, som de havde oplevet som Missionærer.

Præsident C. J. Christensen fremstod og oplæste følgende Rapport: Kjøbenhavn Konference bestaar af 6 Grene og 17 Missionærer fra Zion arbejde i disse for Forfremmelse af Guds Værk. Det lokale Præstedømme bestaar af 34 Ældster, 11 Præster, 18 Lærere og 10 Diakoner. Total, Medlemmer og Præstedømme 570. Konferencen har 111 Tiendeydere og 190 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne," 28 af disse ere ikke Sidste-Dages Hellige. Der findes 1 Søndagsskole, 2 kvindelige Hjælpeforeninger og 1 Unge Mænds Uddannelsesforening. Antallet af Døbte i det sidste Halvaar er 19, Udelukkede 4, Døde 3 og Emigrerede 5, Børn velsignede 11. 199 Forsamlinger ere blevne afholdte, 2,490 Huse besøgte, 1,338 evangeliske Samtaler afholdte. 1,117 Skrifter ere blevne uddelte og 66 Bøger solgte.

Ældsterne J. Petersen, W. Georgeson, L. Madsen og A. J. Hansen fremstode og talte opmuntrende og belærende til Forsamlingen.

Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 125.

Taksigelse af Ældste Jakob Larsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 141. Bøn af Ældste N. P. Nielsen. Derefter blev Salmen Nr. 15 afsungen.

Den hellige Nadvere blev administreret af Ældsterne Jørgen Petersen og Christian Larsen, og Salmen Nr. 260 blev afsungen medens den uddeltes til de Hellige.

Ældsterne Erik Christensen og John A. Olsen talte til de Tilstedeværende. De omtalte det store Arbejde, som bliver udført i Guds Rige, og formanede de Hellige til at være pligtopfyldende.

Missionspræsident P. Sundwall omtalte de mange Velsignelser som ere i Vente for enhver ydmyg og trofast Sidste-Dages Hellig, og udtalte, at Udsigterne med Hensyn til Evangeliets Fremme i Skandinavien vare meget lyse. Han foreslog derefter alle Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Han sagde, at Præsident Christensens Helbred har været daarligt gjennem Vinterens Løb, og var glad ved, at det nu var bedre, og at han nu med Glæde kunde vende hjem til sine Kjære i Zion. Ældsterne C. J. Christensen, C. G. Christiansen, Ole Olsen og Christen Petersen bleve hæderligt afløste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Følgende Ældster modtoge deres fremtidige Beskikkelser:

Peter Jensen som Præsident over Kjøbenhavn Konference og som Forstander for Kjøbenhavns Gren med Erik Christensen som Medhjælper.

James Larsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, med Louis Madsen som Medhjælper.

James Larsen som Forstander for Norvest-Sjællands Gren.

L. P. Christiansen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren, med R. Rasmussen og J. F. Petersen som Medhjælpere.

N. P. Nielsen som Forstander for Øernes Gren.

William Georgeson som Forstander for Bornholms Gren.

A. J. Hansen til at arbejde blandt sine Slægtninge.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 269.

Taksigelse af Ældste C. G. Christiansen.

Søndag Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 40. Bøn af Ældste P. Jensen. Derefter blev Salmen Nr. 146 afsungen.

Ældste B. M. Ravsten fremstod og sagde, at den sande Religion i enhver Tidsalder havde lidt stor Forfølgelse og Ringeagt. Han omtalte de første Principer i Evangeliet og sluttede sin Tale med en indtrængende Opfordring til de tilstedeværende Fremmede om i Bøn og Tillid til Herren at undersøge de Sidste-Dages Helliges Lære.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 268 afsungen.

Konferencepræsident C. J. Christensen talte derefter til Forsamlingen. Han paapegede den megen Vildfarelse, som gjør sig gjældende iblandt Menneskeheden med Hensyn til sand Religion. Han omtalte de Opofrelser de Sidste-Dages Hellige gjøre for deres Tros Skyld, og bar til Slutning et kraftigt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith og hans Efterfølgere i Præsidentskabet vare sande Profeter.

Missionspræsident P. Sundwall fremstod og talte om de Gaver, Kræfter og Velsignelser, som altid have fulgt den sande Kirke. Han formanede de Hellige til at erindre og praktisere de mange gode Raad og Lærdomme, som vare blevne givne igjennem Konferencemøderne.

Præsident C. J. Christensen takkede Enhver, som havde bidraget til at gjøre Konferencen saa behagelig. Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Til Slutning blev Salmen Nr. 273 afsungen.

Taksigelse af Ældste R. Rasmussen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedomsmøde der varede i $3^1/_2$ Time og hvor alle Zionsældsterne talte.

Jacob Jensen,
Skriver.

Pilegrimsfædrene.

Hvem af os kunne forestille sig de Følelser, som det lidende dog modige Følge bestaaende af et Hundrede og to Pilgrimsflygtninge havde, der i den triste December Maaned 1620, landede paa New Englands Kyst for at oprette sig selv, deres Afkom og deres Trosfæller et Frihedens Hjem, hvor de kunde være befriede fra Forfølgelse? Hvem kan vurdere det Mod som de besad og de Prøver de udholdt for at give til de der fulgte efter dem Frihedens Arv? Maaske Ingen inden for vort borgerlige Samfund, kan fatte de Følelser der besjælede disse første Pionerer uden disse den nyere Tids Pilgrimme, der gjennemvandre det store Sandhav, Ørkenstrækning mellem Missourifloden og Amerikas døde Hav (den store Salt Sø), uden noget andet Haab om at kunne ernære deres afmagrede Legemer en Frihed, og ingen anden Kraft til at vejlede dem end Herrens. De havde intet stolt Skib til at føre sig frem, ingen »Mayflower« der kunde opbevares som et Minde i Historien, men deres Viljekraft, kronet med Held, har efterladt dem en Historie, der i Storhed og ædle Karaktertræk ikke kan overgaas af den som vi have om New Englands tapre Pionerer. En, der læser begge disse Fortællinger, kan

ikke undgaa at modtage et Indtryk af Motivernes Beslutningernes og Resultaternes Lighed af disse to Folk der levede paa saa forskjellige Tider.

Forfølgelse, den gruelige og dog virksomme Kraft, var i begge Tilfælde Aarsagen til disse Samfunds Forplantelser, og det var deres Principer der gjorde dem i Stand til at stride mod og med Held overvinde Vanskeligheder, der vilde have forfærdet Folk, som ikke vare i Besiddelse af saa megen Hengivenhed og Opofrelse.

Pilegrimmene, hvis Historie næsten ethvert Skolebarn er bekjendt med, kom fra England. Da Jakob den I. var Konge i dette Land, var der i hans Rige to store Partier, som vare kjendte under Navnet Konformister og Ikke-Konformister. Det første anerkjendte Kongen for at være Kirkens Hoved saa vel som Statens, og det føjede sig ligesaa efter alle Kirkens Forordninger og Ritualer. Det Andet bøjede sig ogsaa for Regjeringen og erkjendte Kongens Myndighed, men de modsatte sig mange af de Former og Ceremonier som saa almindelig brugtes i Moderkirken. Dette sidstnævnte Folkeparti blev efterhaanden en mægtig Faktor i Landet, i politisk Henseende, og det havde i sin Midte nogle af de mest berømte Mænd, som fandtes paa den Tid. Dets tidligste Organisation og Fremgang udmærkede sig ved den store Forfølgelse, som det maatte døje, men da Folket formedelst Manges Kraft og Indflydelse var i Stand til at overvinde denne Hindring blev det til Gjengjæld utaaleligt. Nogle af deres Selskab, som nu kaldes Pilgrimme, men som da gik under Navnet Seperatister eller Brownister, bleve Gjenstand for disse Forfølgelsesangreb. Disse Seperatister eller Brownister vare uvillige til at anerkjende Kongens kirkelige Myndighed, gjorde Fordring paa at vælge deres egne religiøse Ledere, og at deres Affærer skulde bestyres af saadanne Personer, hvilke de forskjellige Menigheder i deres Visdom, og efter deres Godtbefindende vilde finde for Godt at vælge.

Deres Antal i England var aldrig meget stort, i det højeste anslaaet til tyve Tusinde, medens Andre paastaa at deres Tal ikke oversteg fem Tusinde. Deres Magt og Indflydelse formindskedes da deres Ledere begyndte af opsøge et nyt Hjem hvor de kunne være befriede fra den Forstyrrelse og de Forfølgelser, som de vare udsatte for i deres Fædreland.

Fra Scrooby, en liden By omtrent fyrretyve engelske Mile fra Boston, i England, hvilket var disse andægtige Folks Hovedsamlingssted, vendte de deres Øjne mod Fastlandet, i det Haab at de i Holland kunde finde et Tilflugtssted fra den Ængstelse og Forfølgelse, som de havde været underkastede. En af deres Ledere, William Brewster, havde endog været bosat for en Tid i Embedsanliggender i dette Land, og var bleven delagtig i den Frihedsfølelse som da var raadende i denne Egn.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Vis Agtelse for Andres Følelser, hvis Du ikke ønsker Dine egne saarede. De, som klage mest over, at de blive mishandlede, ere dem, der som oftest forurette baade sig selv og Andre.

Hvad Utilfredshed vil gjøre.

Utilfredshed er et Uhyre, der ødelægger meget af den menneskelige Lykke. Da den er usynlig, indfinder den sig ubemærket og faar Indpas, indtil den tilsidst faar et saa sikkert Fodfæste, at alle Forsøg paa at bortdrive den ere frugtesløse.

Den træder ind i Arbejderens Hytte og forbitrer hans Slid og haarde Arbejde. Den findes i den rige Mands Hjem og bevirker, at Rigdommens Velsignelser ikke kunne nydes. Under dens Indflydelse bliver den kjærlige Ægtemand vranten og pirrelig; den elskværdige Hustru gnaven og klagende. Den Ugifte bliver sløv og Ægtestanden utaalelig. Arbejdet er besværligt, og Lediggang paafølger. Unge Mænd! Hvis I begynde at føle Eder urolige og misfornøjede med Eder selv, Eders Stilling, Eders Finantser, hvis I ere misundelige paa Nogen, der i en eller anden Henseende har mere end I, da forvar Eder! Det er ufejlbarlige Symptomer paa Utilfredshed. I kunne forandre Eders Omstændigheder, hvis I finde det for Godt, men bliver ikke siddende at gruble over Eders indbildte Forurettelse ved Naturens Skjæbne.

I Ægtemænd, sætter Laas og Lukke for enhver Aabning, gjennem hvilken dette Monster, Utilfredshed, vil trænge sig ind i Eders Sind; thi hvis den faar Indpas i den mindste Vraa i Eders Hjerte, da vil den ikke ophøre, førend den har tilintetgjort ethvert Spor af huslig Lykke.

Og I, unge Hustruer! tillad mig at fremholde for Eder Nødvendigheden af ikke at give Plads i Eders Hjerte for denne Freds- og Sjælefjende. Hvis Eders Stilling er ringe, da pryd og forskjøn den. Hvis Eders Byrde er tung, da vil Utilfredshed kun bevirke, at den bliver mangedobbelt saa tung. Ere Eders Mænd nedstemte og ligegyldige overfor dem, da ere I enige med mig i, at Misfornøjelse ikke bidrager til at afhjælpe dette. Forsøg, om I kunne bruge venlige og opmuntrende Ord i Eders Omgang og Samtale, og husk paa, at et Smil har langt større Magt til at bortdrive Tungsindighed end mange klagende og bebrejdende Ord. — Juv. Inst.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.